

“मीठे बच्चे- यो ज्ञानले तिमीलाई शीतल बनाउँछ, यस ज्ञानद्वारा काम-क्रोधको अग्नि खतम हुन्छ, भक्तिद्वारा त्यो अग्नि खतम हुँदैन।”

प्रश्न:- यादमा मुख्य मेहनत कुनचाहिँ छ?

उत्तर:- बाबाको यादमा बस्दा देह पनि याद नआओस्। आत्म-अभिमानि बनेर बाबालाई याद गर, यसमा नै मेहनत छ। यसमा नै विघ्न पर्छ किनकि आधाकल्प देह-अभिमानि रहेका छौं। भक्ति मतलब नै देहको याद।

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यादको लागि एकान्तको धेरै आवश्यकता छ। जति तिमी एकान्त वा शान्तिमा बाबाको यादमा रहन सक्छौ त्यति समूहमा रहन सक्दैनौ। स्कूलमा पनि बच्चाहरू पढ्दा एकान्तमा गएर अध्ययन गर्छन्। यसमा पनि एकान्त चाहिन्छ। घुम्न जान्छौ भने त्यसमा पनि यादको यात्रा मुख्य छ। पढाइ त बिलकुल सहज छ किनकि आधाकल्प मायाको राज्य आउने बित्तिकै तिमी देह-अभिमानि बन्छौ। पहिलो मुख्य शत्रु हो देह-अभिमान। बाबालाई याद गर्नुको सट्टा देहलाई याद गर्छन्। यसलाई देहको अहंकार भनिन्छ। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानि बन भनिन्छ, यसमा मेहनत लाग्छ। अब भक्ति त छुट्यो। भक्ति हुन्छ नै शरीरका साथ। तीर्थ आदिमा शरीरलाई लिएर जानुपर्छ। दर्शन गर्नु छ, यो गर्नु छ। शरीरलाई जानुपर्छ। यहाँ तिमीलाई यही चिन्तन गर्नु छ- हामी आत्मा हौं, हामीले परमपिता परमात्मा बाबालाई याद गर्नु छ। जति याद गरिन्छ त्यति पाप काटिदै जान्छ। भक्तिमार्गमा त कहिल्यै पाप काटिदैन। कोही वृद्ध छन् भने भित्र यो शंका हुन्छ- हामीले भक्ति गरेनौं भने नोकसान हुन्छ, नास्तिक बनिन्छ। भक्तिको मानौं आगो लागेको छ, ज्ञानमा हुन्छ शीतलता। यसमा काम क्रोधको आगो खतम हुन्छ। भक्तिमार्गमा मनुष्य कति भावना राख्छन्, मेहनत गर्छन्। मानौं बट्नीनाथमा गइयो मूर्तिको साक्षात्कार भयो फेरि के! झट्ट भावना बन्छ, फेरि बट्नीनाथको भन्दा अरु कसैको बुद्धिमा याद रहँदैन। पहिला त पैदल जान्थे। बाबा भन्नुहुन्छ- म अल्पकालको लागि मनोकामना पूरा गरिदिन्छु, साक्षात्कार गराइदिन्छु। बाँकी म यीद्वारा मिल्दिनँ। मै विना वर्सा कहाँ मिल्छ र! वर्सा त तिमीलाई मबाट नै मिल्नु छ नि। यी त सबै देहधारी हुन्। वर्सा एकै बाबा रचयिताद्वारा मिल्छ, बाँकी जे-जति पनि जड अथवा चैतन्य छन् सारा रचना हुन्। रचनाबाट कहिल्यै वर्सा मिल्न सक्दैन। पतित-पावन एकै बाबा हुनुहुन्छ। कुमारीहरूलाई त संगदोषबाट धेरै बच्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यस पतितपनाबाट तिमी आदि-मध्य-अन्त्य दुःख पाउँछौ। अहिले सबै पतित छन्। तिमीलाई अहिले पावन बन्नु छ। निराकार बाबा नै आएर तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। यस्तो कहिल्यै नसम्झ- ब्रह्माले पढाउँछन्। सबैको बुद्धि शिवबाबातर्फ रहनु पर्छ। शिवबाबाले यिनीद्वारा पढाउनु हुन्छ। तिमी दादीहरूलाई (माताहरूलाई) पनि पढाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ। उहाँलाई के खातिरी गर्ने! तिमी शिवबाबाको लागि अंगुर, आप लिएर आउँछौ, शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म त अभोक्ता हुँ। तिमी बच्चाहरूको लागि नै सबै कुरा हो। भक्तहरूले भोग लगाउँछन् र बाँडेर खान्छन्। म कहाँ खान्छु र! बाबा भन्नुहुन्छ- म त आउँछु नै तिमी बच्चाहरूलाई पढाएर पावन बनाउन। पावन बनेर तिमी यति उच्च पद पाउँछौ। मेरो धन्धा यो हो। भनिन्छ पनि शिव भगवानुवाच। ब्रह्मा भगवानुवाच त भनिँदैन। ब्रह्मा उवाच पनि भनिँदैन। चलाउन त यिनले पनि मुरली चलाउँछन् तर हमेसा सम्झ शिवबाबाले चलाउनु हुन्छ। कुनै बच्चालाई राम्रो तीर लगाउनु छ भने स्वयं प्रवेश गर्नुहुन्छ। भनिन्छ नि, ज्ञानको तीर तिखो हुन्छ। साइन्समा पनि कति पावर छ। बम आदिको कति धमाका हुन्छ। तिमी कति साइलेन्समा रहन्छौ। साइन्समाथि साइलेन्सले विजय पाउँछ।

तिमीहरूले यस सृष्टिलाई पावन बनाउँछौ। पहिला त आफूलाई पावन बनाउनु छ। ड्रामा अनुसार पावन पनि बन्नु नै छ, त्यसैले विनाश पनि निश्चित छ। ड्रामालाई बुझेर धेरै हर्षित रहनु पर्छ। अब हामी जान्छौ शान्तिधाम। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो तिम्रो घर हो। घरमा त खुशीसँग जानुपर्छ नि। यसमा देही-अभिमानि बन्ने धेरै मेहनत गर्नु छ। यस यादको यात्रामा नै बाबा धेरै जोड दिनुहुन्छ, यसमा नै मेहनत छ। बाबा सोध्नुहुन्छ- घुमफिर गर्दा याद गर्न सजिलो छ कि एकै ठाउँमा बसेर याद गर्न सजिलो छ? भक्तिमार्गमा पनि कति मौला फेछन्, राम-राम जप्छन्। फाइदा त केही पनि छैन। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई बिलकुल सहज युक्ति बताउनु हुन्छ- भोजन बनाऊ, जे काम

गर्दा पनि, बाबालाई याद गर। भक्तिमार्गमा श्रीनाथ द्वारेमा भोग बनाउनेको मुखमा पट्टी बाँधिदिन्छन्। थोरै पनि आवाज नहोस्। त्यो हो भक्तिमार्ग। तिमीले त बाबालाई याद गर्नु छ। उनीहरूले यति धेरै भोग लगाउँछन् फेरि त्यो कहाँ कसैले खान्छ र! पण्डाहरूका कुटुम्ब हुन्छन् उनीहरूले खान्छन्। तिमी यहाँ जानेका छौ- हामीलाई शिवबाबाले पढाउनु हुन्छ। भक्तिमा कहाँ यो सम्झन्छन् र हामीलाई शिवबाबाले पढाउनु हुन्छ भनेर। हुन त शिव पुराण बनाइएको छ तर त्यसमा शिव पार्वती, शिव शंकर सबै मिलाइदिएका छन्, त्यो पढ्नाले कुनै फाइदा हुँदैन। हर एकले आफ्नो शास्त्र पढ्नुपर्छ। हिन्दुहरूको हो एक गीता। क्रिश्चियनको बाइबल एउटा हुन्छ। देवी-देवता धर्मको शास्त्र हो गीता। यसमा नै ज्ञान छ। ज्ञानलाई नै पढिन्छ। तिमीलाई ज्ञान पढ्नु छ। लडाईं आदिको कुरा जुन किताबहरूमा छ, त्यससँग तिमी कुनै काम छैन। हामी हौं योगबलवाला फेरि बाहुबलवालाको कहानी किन सुन्ने! तिमी वास्तवमा लडाईं होइन। तिमी योगबलद्वारा ५ विकारमाथि विजय पाउँछौ। तिमी लडाईं हो ५ विकारसँग। उनीहरू त मनुष्य, मनुष्यसँग लडाईं गर्छन्। तिमी आफ्नो विकारसँग लडाईं लड्छौ। यो कुरा संन्यासी आदिले सम्झाउन सक्दैनन्। तिमीलाई कुनै ड्रिल आदि पनि सिकाइँदैन। तिमी ड्रिल छ नै एक। तिमी हो नै योगबल। यादको बलबाट ५ विकारमाथि जित पाउँछौ। यी ५ विकार दुस्मन हुन्। तिनमा पनि नम्बर वन हो देह-अभिमान। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी त आत्मा हौं नि। तिमी आत्मा आउँछौ, आएर गर्भमा प्रवेश गर्छौ। म त यस शरीरमा विराजमान भएको छु। म कुनै गर्भमा कहाँ जान्छु र! सत्ययुगमा तिमी गर्भ महलमा रहन्छौ। फेरि रावण राज्यमा गर्भ जेलमा जान्छौ। म त प्रवेश गर्छु। यसलाई दिव्य जन्म भनिन्छ। इरामा अनुसार मलाई यसमा आउनु पर्छ। यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु किनकि मेरो बने नि। एडाप्ट हुनेको नाम कति राम्रा-राम्रा राख्छन्। तिमीहरूमा पनि धेरै राम्रा-राम्रा नाम राखियो। लिस्ट धेरै वन्डरफुल आएको थियो, सन्देशीद्वारा। बाबालाई सबै नाम कहाँ याद छ र! नामसँग त कुनै काम छैन। शरीरको नाम राखिन्छ नि। अहिले त बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई याद गर। पुग्यो। तिमीलाई थाहा छ- हामी पूज्य देवता बन्छौं फेरि राज्य गर्छौं। फेरि भक्तिमार्गमा हाम्रै चित्र बनाउने छन्। देवीहरूको धेरै चित्र बनाउँछन्। आत्माहरूको पनि पूजा हुन्छ। माटोको शालिग्राम बनाउँछन् फेरि रातमा तोड्छन्। देवीहरूलाई पनि सजाएर, पूजा गरेर फेरि समुद्रमा फर्काउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पनि रूप बनाएर, खुवाएर, पियाएर फेरि मलाई भनिदिन्छन्- ढुङ्गा-पत्थरमा हुनुहुन्छ। सबैभन्दा दुर्दर्शा त मेरो गर्छन्। तिमी कति गरिब बनेका छौ। गरिबले नै फेरि उच्च पद पाउँछन्। साहुकारले मुश्किलले पढ्छन्। बाबा पनि साहुकारहरूबाट यति लिएर के गर्नुहुन्छ र! यहाँ त बच्चाहरूको थोपा-थोपाबाट यी भवन आदि बन्छन्। भन्छन्- बाबा मेरो एउटा ईट्टा लगाइदिनुहोस्। सम्झन्छन्- बदलामा मलाई सुन चाँदीको महल मिल्छ। त्यहाँ त सुन धेरै हुन्छ। सुनको ईट्टा हुन्छ तब त भवन बन्छन्। त्यसैले बाबा प्रेमसँग भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब मलाई याद गर, अब नाटक पूरा हुन्छ।

बाबा गरिब बच्चाहरूलाई साहुकार बन्ने युक्ति बताउनु हुन्छ- मीठे बच्चे, तिमी पासमा जे जति छ ट्रान्सफर गरिदेऊ। यहाँ त केही पनि रहनु छैन। यहाँ जसले ट्रान्सफर गर्छन्, त्यो तिमीलाई नयाँ दुनियाँमा सय गुणा भएर मिल्छ। बाबा केही माग्नुहुन्न। उहाँ त दाता हुनुहुन्छ, यो युक्ति बताइन्छ। यहाँ त सबै माटोमा मिल्नु छ। केही ट्रान्सफर गरिदियो भने तिमीलाई नयाँ दुनियाँमा मिल्छ। यस पुरानो दुनियाँको विनाशको समय हो। यो केही पनि काममा आउने छैन, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- घर-घरमा युनिभर्सिटी कम हस्पिटल खोल, जसबाट हेल्थ र वेल्थ मिल्छ। यही मुख्य हो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

रात्रि क्लास: १२-१-६९

यस समय तिमी गरिब साधारण माताहरू पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाउँछौ। यज्ञमा मदत आदि पनि माताहरूले धेरै गर्छन्, पुरुषहरू धेरै कम छन् जो मदतगार बन्छन्। माताहरूलाई वारिसपनाको नशा रहँदैन। उनीहरू बिऊ रोपिरहन्छन्, आफ्नो जीवन बनाइरहन्छन्। तिमी ज्ञान हो यथार्थ, बाँकी हो भक्ति। रुहानी बाबा नै आएर ज्ञान दिनुहुन्छ। बाबालाई बुझ्ने हो भने बाबाबाट वर्सा अवश्य लिने थिए। तिमीलाई बाबाले पुरुषार्थ गराइरहनु हुन्छ, सम्झाइरहनु हुन्छ। समय व्यर्थ नगर। बाबालाई थाहा छ- कोही राम्रा पुरुषार्थी छन्, कोही मिडियम, कोही थर्ड। बाबासँग साधुहरू भने बाबाले झट्ट बताइदिनुहुन्छ- तिमी फस्ट हौ, सेकेन्ड हौ वा थर्ड हौ। कसैलाई ज्ञान दिँदैनौ

भने थर्ड क्लास ठहरियौ। प्रमाण दिएनौ भने त बाबा अवश्य भन्नुहुन्छ नि। भगवान आएर जो ज्ञान सिकाउनु हुन्छ त्यो प्रायः लोप हुन्छ। यो कसैलाई पनि थाहा हुँदैन। ड्रामाको योजना अनुसार यो भक्तिमार्ग हो, यसद्वारा कसैले मलाई प्राप्त गर्ने सक्दैन। सत्ययुगमा कोही जान सक्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरू पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। कल्प पहिलाजस्तै जसले जति पुरुषार्थ गरेको छ, त्यति गर्दै रहन्छ। बाबा बुझ्न सक्नुहुन्छ, आफ्नो कल्याण कसले गरिरहेका छन्। बाबा त भन्नुहुन्छ- सधैं यी लक्ष्मी नारायणको चित्रको अगाडि आएर बस। बाबा हजुरको श्रीमत अनुसार यो वर्सा हामी अवश्य लिन्छौं। आफू समान बनाउने सेवाको सोख अवश्य चाहिन्छ। सेन्टरलाई पनि लेख्छु, यति वर्ष पढ्यौ कसैलाई पढाउन सक्दैनौ भने बाँकी के पढ्यौ! बच्चाहरूको उन्नति त गर्नु पर्यो नि। बुद्धिमा सारा दिन सेवाको विचार चल्नुपर्छ।

तिमी वानप्रस्थी हौ नि। वानप्रस्थीहरूका पनि आश्रम हुन्छन्। वानप्रस्थीहरूको पासमा जानुपर्छ, उनलाई मर्नु भन्दा पहिला लक्ष्य त बताइदेऊ। वाणी भन्दा पर तिमी आत्मा जान्छ कसरी! पतित आत्मा त जान सक्दैन। भगवानुवाच, मामेकम् याद गर्यौ भने तिमी वानप्रस्थमा जान्छौ। वनारसमा पनि सेवा धेरै छ। धेरै साधुहरू काशीबासको लागि त्यहाँ रहन्छन्, सारा दिन भनिरहन्छन् शिवकाशी विश्वनाथ गंगा। तिमी मनमा सदैव खुशीको ताली बजिरहनु पर्छ। विद्यार्थी हौ नि! सेवा पनि गर्छौ, पढ्छौ पनि। बाबालाई याद गर्नु छ, वर्सा लिनु छ। हामी अब शिवबाबाको पासमा जान्छौं। यो हो मनमनाभव। तर धेरैलाई याद रहँदैन। परचिन्तन गरिरहन्छन्। मूल कुरा हो यादको। यादले नै खुशीमा ल्याउँछ। चाहन त सबैले चाहन्छन्- विश्वमा शान्ति होस्। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- उनीहरूलाई सम्झाऊ- विश्वमा शान्ति अहिले स्थापना भइरहेको छ, त्यसैले बाबा लक्ष्मी-नारायणको चित्रलाई धेरै महत्त्व दिनुहुन्छ। भन, यो दुनियाँ स्थापना भइरहेको छ, जहाँ सुख-शान्ति, पवित्रता सबै थियो। सबैले भन्छन्- विश्वमा शान्ति होस्। पुरस्कार पनि धेरैलाई मिलिरहन्छ। विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नेवाला त मालिक हुनुपर्छ नि। उनीहरूको राज्यमा विश्वमा शान्ति थियो। एक भाषा, एक राज्य, एक धर्म थियो। बाँकी सबै आत्माहरू निराकारी दुनियाँमा थिए। यस्तो दुनियाँ कसले स्थापना गरेको थियो! शान्ति कसले स्थापना गर्यो! विदेशीहरूले पनि सम्झन्छन्- यहाँ प्याराडाइज (स्वर्ग) थियो, यिनीहरूको राज्य थियो। विश्वमा शान्ति त अहिले स्थापना भइरहेको छ। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो- प्रभात फेरिमा पनि यी लक्ष्मी-नारायणको चित्र निकाल। जसद्वारा सबैका कानमा आवाज परोस्- यो राज्य स्थापना भइरहेको छ। नर्कको विनाश सामुन्ने खडा छ। यो त जानेका छन्- ड्रामा अनुसार सायद अझै बाँकी छ। ठूला-ठूलाको तकदिरमा अहिले छैन। फेरि पनि बाबा पुरुषार्थ गराइरहनु हुन्छ। ड्रामा अनुसार सेवा चलिरहेको छ। अच्छा। गुडनाइट।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) संगदोषबाट आफ्नो धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ। कहिल्यै पतितको सङ्गतमा आउनु छैन। शान्तिको शक्तिद्वारा यस सृष्टिलाई पावन बनाउने सेवा गर्नु छ।

२) ड्रामालाई राम्रोसँग बुझेर हर्षित रहनु छ। आफ्नो सबै कुरा नयाँ दुनियाँको लागि स्थानान्तरण गर्नु छ।

वरदान:- रूहानियतको प्रभावद्वारा फरिश्तापनको मेकअप गर्ने सर्व स्नेही भव जो बच्चाहरू सदा बापदादाको सङ्गमा रहन्छन्, उनीहरूलाई सङ्गको रङ्ग यसरी लाग्छ, जुन हरेकको चेहरामा आत्मिक प्रभाव पर्छ। रूहानियतमा रहनाले फरिश्तापनको मेकअप स्वतः हुन जान्छ। जसरी मेकअप गरिसकेपछि कोही जस्तोसुकै किन नहोस् तर परिवर्तन हुन्छ, मेकअप गरेपछि राम्रो देखिन्छ। यहाँ पनि फरिश्तापनको मेकअपद्वारा चम्कन लाग्छौ र यी रूहानी मेकअपले सबैको स्नेही बनाइदिन्छ।

स्लोगन:- ब्रह्मचर्य, योग तथा दिव्य गुणहरूको धारणा नै वास्तविक पुरुषार्थ हो।